

Tomislav Mijović, pjesnik, kulturolog
Kamenovi Mija Mijušković

Evo kako i ruka koju vezuju
odvezuje i miluje
tvoj kamen Tvorče
Evo kako se oslanja
na njegovo snažno rame
Evo kako ulazi u njega
i izlazi na ovu stranu
iznoseći i onu drugu
dragocenu
i ono između
što se na videlo
izneti ne da

*

Koje ga dobre vode
koje tamne ponornice
koje raskošne i silne bujice
odvališe
i dokotrljaše dovde
do ove odaje odjeka
da ga dugo samovanje dočeka
da ga detinje čuđenje nađe
i dozivanje živog stvora
uglača do ovog razgovora

*

Ovaj kamen
donet je opet
gotovo iz nedohoda
i opet sa dna
ili iznutra
U ruci darodavca
rascvetavaju se iz njega
plamičci pravatre
i prah zvezdanih prašnika
cakli se sunčev odsjaj
svetlucaju iz dubokog sna
i bistrina vode
i njen talog
i raznobojni nanosi
Sve se to sada može
gledati
i dodirivati
i rukom i dahom
i pokazivati prijateljima

*

Nađite i vi svoj kamen
Iznesite ga ne dvoumeći se
iz svoje Crne Gore
iz svoje mutne vode
Okrenite ga obrnite
osmotrite sa svih strana
a onda ga obgrlite
i dugo i strpljivo glačajte
finim prahom priželjkivanja

Budite uporni
sve dok od njega ne nastane
veliko praznično jaje
i u njemu skoturana
sunčeva zmija
dok iz njega ne poleti
beli golub
a kroz vas pronikne
pesnikova trava zaborava
Nađite i vi svoj kamen
i potražite u njemu
gde vam je duša
i gde će vam duša

*

Ja nemam što do kamena kazat
a ovaj kamen treperi
željan ljudskog razgovora
a ovaj crni kamen
sa belom žilom kukavicom
i u mome domu
i na tuđem trgu
i u ovom bespuću
svemu se prisno obraća
i toliko toga
što ja ne umem
umesto mene kazuje

*

Prokleta moja postojbino
u mrazu tmuši i pustoši
evo ti kamena svetiljke
dodaj ga ruci svetiteljskoj
da se brani da nas brani
od paščadi smrti puštene.
(1994)

